

Arrest

nr. 269 335 van 3 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Servische en/of onbekende nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft een relatie met mevrouw L. R., die de Belgische nationaliteit bezit en met wie hij twee minderjarige kinderen heeft.

Op 20 augustus 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod van tien jaar ter kennis gebracht.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 29 april 2021 voor de derde keer een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Regio Puyenbroeck op 29.04.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A. (...)

voornaam: E. (...)

geboortedatum: (...) 1985

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

ALIAS:

A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Kroatië

A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te N. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te N. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Kroatië

A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...) onderdaan van Kroatië

A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

G. (...) E. (...), geboren op (...) 1984 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

G. (...) V. (...), geboren op (...) 1984 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

G. (...) V. (...), geboren op (...) 1984 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

G. (...) V. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke brandstichting van roerende goederen, bij nacht, aan diefstal, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en van 6 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 31.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot afpersing, bij nacht, feit waarvoor hij op 23.04.2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 09.03.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 21.06.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 20.08.2018.

Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

Betrokkene verklaart een Belgische partner te hebben, R. (...) J. (...) (°08/07/1987) waarmee hij tevens twee kinderen zou hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat hij een partner en 2 kinderen (beiden °2013) zou hebben die de Belgische nationaliteit zouden hebben. Hoewel betrokkene een poging heeft gedaan om zijn kinderen te erkennen is deze erkenning niet geregistreerd in het rijksregister. De band tussen betrokkene en zijn kinderen is dus niet administratief vastgelegd, wel kreeg betrokkene bezoek van zijn gezin in de gevangenis. Op 12.01.2017 werd de aanvraag van betrokkene tot gezinshereniging geweigerd omwille van het feit dat betrokkene was onderworpen aan een inreisverbod. In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van het inreisverbod aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland van betrokkene. Dit is niet gebeurd.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Gezien het geldende inreisverbod heeft betrokkene toch gepoogd de kinderen te erkennen dd. 30.05.2013 terwijl hij zou moeten weten dat het voortzetten van het gezinsleven met de kinderen op het grondgebied van België een precair karakter zou kennen. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de minderjarigen buitengewoon afhankelijk zijn van betrokkene. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen.

Uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen de Belgische nationaliteit heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor de kinderen te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en partner aan betrokkene in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of de termijn van de inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar België. Bovendien brengt de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn minderjarige Belgische kinderen en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met de kinderen in België te ontwikkelen.

Betrokkene verklaart tevens dat zijn ouders en twee broers in België verblijven: H. (...) H. (...) (°25/06/1966), H. (...) I. (...) (°30/09/1961), H. (...) E. (...) (°00/00/1991) en H. (...) H. (...) (°28/03/1989).

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Gezien de talrijke veroordelingen zijn er ernstige redenen van openbare orde die het bevel het grondgebied te verlaten ten aanzien van betrokkene rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene heeft samen met zijn ouders als minderjarige en als meerderjarige verscheidene malen asiel aangevraagd in België en in Duitsland. Zijn aanvragen werden telkens negatief afgesloten. Een schending van artikel 3 EVRM wordt evenmin aangenomen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2008 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke brandstichting van roerende goederen, bij nacht, aan diefstal, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 31.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot afpersing, bij nacht, feit waarvoor hij op 23.04.2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 09.03.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 21.06.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.04.2021, 20.08.2018, 03.11.2016, 26.07.2016, 24.04.2015, 11.04.2014, 05.06.2014, 10.04.2014, 15.05.2013, 16.11.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 20.08.2018.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2008 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke brandstichting van roerende goederen, bij nacht, aan diefstal, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 31.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot afpersing, bij nacht, feit waarvoor hij op 23.04.2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 09.03.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 21.06.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.04.2021, 20.08.2018, 03.11.2016, 26.07.2016, 24.04.2015, 11.04.2014, 05.06.2014, 10.04.2014, 15.05.2013, 16.11.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 20.08.2018.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan met die reden dat er oorlog zou zijn in zijn land van herkomst. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 10.06.2009. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2008 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke brandstichting van roerende goederen, bij nacht, aan diefstal, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 31.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot afpersing, bij nacht, feit waarvoor hij op 23.04.2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 09.03.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 21.06.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.04.2021, 20.08.2018, 03.11.2016, 26.07.2016, 24.04.2015, 11.04.2014, 05.06.2014, 10.04.2014, 15.05.2013, 16.11.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 20.08.2018.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel in de synthesesamenvatting voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: "het EVRM"), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "de vreemdelingenwet"), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van het administratief dossier.

Uit het administratief zou niet blijken dat de ouderschapsband tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische kinderen werd geregistreerd.

Nochtans blijkt duidelijk uit de afschriften/uittreksels van de geboorteaktes van de minderjarige kinderen dat de erkenning wel degelijk werd geregistreerd (stuk 3).

Verweerster poogt te stellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan verweten worden niet op de hoogte te zijn geweest aanzien zij zich baseerde op het door haar opgevraagde uittreksel van het rijksregister. Verzoeker heeft duidelijk bewijs geleverd dat er wel degelijk een geregistreerde afstammingsband bestaat (zie stuk 3). Dat verweerster niet over deze informatie beschikte is niet correct, aangezien de verantwoordelijke voor de verwerking van deze gegevens in het rijksregister en de verantwoordelijke om op te treden in zake de verwijdering van vreemdelingen van het grondgebied één en dezelfde persoon is, met name de Belgische Staat.

De wettelijke ouderschapsband doet het feitelijk vermoeden ontstaan dat ook sprake is van effectieve afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn kinderen.

De bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen een vader en zijn kind van 8-jarige leeftijd dient te worden vermoed in geval van een geregistreerde ouderschapsband, en de beslissingnemende overheid moet concrete elementen aanhalen in haar motivering om aan te tonen dat er geen buitengewone of bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, quod non. Meer zelfs, verweerster haalt zelf aan in haar beslissing dat de kinderen op bezoek kwamen bij verzoeker in de gevangenis.

Ten overvloede wenst verzoeker nog te verduidelijken dat verzoeker in het verleden instond voor de dagelijkse zorg van de kinderen, ondermeer wanneer zijn partner (en moeder van de kinderen) ging werken, en dit sinds de geboorte van de kinderen.

Een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en betrokkene bestaat dus wel degelijk.

Verweerster was ook duidelijk op de hoogte van het bestaan van het gezinsleven, doch zij liet na hiermee afdoende rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat de beslissingnemende overheid tevens volledig buiten beschouwing laat dat verzoeker geen gekende nationaliteit heeft (welke duidelijk blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald door de meerdere gefaalde readmissieaanvragen) zodat absoluut niet duidelijk is naar welk land verzoeker zou kunnen worden repatriëerd worden, laat staan welke de mogelijkheden zijn voor verzoeker en zijn kinderen om de gezinscel te reloceren buiten België.

In haar nota meent verweerster dat het "evident aan verzoekende partij toekomt om haar werkelijke nationaliteit kenbaar te maken zodat de Dienst Vreemdelingzaken de repatriëring kan organiseren", Verzoekster heeft geen echter geen gekende nationaliteit. Moeilijk kan hem dan ook verweten worden dat hij de 'werkelijke nationaliteit' niet kenbaar maakt.

Verweerster beschikt over meerdere officiële documenten die het haar mogelijk maken om verzoeker met zekerheid te identificeren (ondermeer oud paspoort van verzoeker en ouders van verzoeker). Op basis van deze identiteit werden al meerdere readmissieaanvragen gericht aan landen waartoe verzoeker potentieel onderdaan van is. Al deze readmissie aanvragen werden negatief beantwoord.

Verder in haar nota meent verweerster dat verzoeker niet aantoont "dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden".

Aangezien echter onduidelijk is van waaruit het gezinsleven zou moeten geleid worden - met name omwille van de onmogelijkheid om de nationaliteit vast te stellen - is het bijgevolg ook onmogelijk om rekening te houden met de concrete omstandigheden om de precieze hinderpalen voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven te kunnen aanwijzen. Natuurlijk kan wel worden benadrukt dat in de - zeer aannemelijke - hypothese dat verzoeker opnieuw geen recht van verblijf zou genieten een verderzetting van het normaal en effectief gezinsleven elders sowieso ernstig zou worden verstoord, al zeker in het voorliggend geval, waar de kinderen en partner van verzoeker de Belgische nationaliteit hebben en de kinderen al sinds de geboorte in België verblijven. Verzoeker zou in die hypothese immers ver verwijderd zijn van zijn kinderen en partner, en geen recht hebben om te werken of enige andere uitkering te genieten. In dergelijke hypothese zou het dan ook moeilijk zijn om op

bezoek te komen of om regelmatig in contact te treden met behulp van telecommunicatie gezien de kosten die hiermee verbonden zijn. Ook de partner en kinderen van verzoeker beschikken over een uiterst beperkt gezinsbudget (partner van verzoeker geniet een leefloon van het OCMW) zodat een bezoek aan verzoeker ook heel moeilijk zou zijn.

Nog verder in de nota meent verweerster dat de verwijdering van verzoeker slechts een tijdelijke verwijdering zou (kunnen) betreffen.

Conform rechtspraak kan een tijdelijke verwijdering om redenen dat de vreemdeling niet in het bezit is van documenten geenszins strijdig zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Verweerster stelt dat verzoeker niet tot gevolg heeft dat verzoeker "definitief van zijn partner en kinderen wordt gescheiden".

Ook hier weer is het geheel onduidelijk op welke manier dan precies opnieuw de binnenkomst in het rijk zou moeten worden verzocht door verzoeker na uitzetting aangezien onduidelijk van waaruit dit verzoek precies zou moeten gebeuren; De verwijdering dient dan ook niet als slechts van tijdelijke aard te worden beschouwd.

Zoals door het EHRM reeds bevestigd hebben de lidstaten het principieel recht om te openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in het bijzonder de verwijdering van niet-onderdanen te regelen. Daarbij dienen zij echter ook de rechten en vrijheden vermeld in het EVRM te respecteren.

Dat het loutere feit dat ook de andere motieven, met name het gebrek aan de nodige documenten en het gevaar voor de openbare orde, voldoende reden zijn om de bestreden beslissing te schragen betekent geenszins dat er geen toestemming zou moeten gebeuren van de beslissing aan de hogere rechtsnorm van artikel 8 EVRM. Ook bij verwijderingsbeslissing op voormelde overige motieven dient nog steeds op afdoende wijze rekening te worden gehouden met de hogere rechtsnorm van artikel 8 EVRM.

7.2.

Terwijl een beslissingnemende overheid conform het Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuurde nodige zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen bij de feitenvinding en haar beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding.

Ook het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stipuleert dat overheden zorgvuldig dienen op te treden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de "annulatierechter" niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd de na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Rvs 25 november 2014, nr. 229.301, RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384, rVS 8 september 2008, nr 186.088, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388,...).

Terwijl de beslissingnemende overheid in haar aangevochten beslissing stelt dat

"Hoewel betrokkene een poging heeft gedaan om zijn kinderen te erkennen is deze erkenning niet geregistreerd in het rijksregister. De band tussen betrokkene en zijn kinderen is dus niet administratief vastgelegd"

Terwijl door verzoeker wordt aangetoond dat er wel degelijk een geregistreerde ouderschapsband is (stuk 3) zodat duidelijk sprake is van een incorrecte feitenvinding. Dat bovendien ook duidelijk blijkt uit het administratief dossier dat er sprake is van een gezinsleven en een effectieve afhankelijkheidsrelatie van de kinderen.

Terwijl deze incorrecte feitenvinding determinerend is voor de beoordeling van de zogenaamd beperkte impact van de beslissing op het recht op gezinsleven en het hogere belang van de betrokken kinderen.

Tewijl bovendien uit geen enkel onderzoek blijkt uit het administratief dossier naar de concrete familiale situatie, noch uit de motivering van de bestreden beslissing enige overweging blijkt met betrekking tot de concrete familiale situatie, zodat niet afdoende rekening werd gehouden met de (hogere) belangen van de betrokken minderjarige kinderen en de impact op het gezinsleven.

7.3.

Zodat er sprake is van een schending van het de Algemene Beginselen van Behoor Bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

2.2 Betreffende de aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel, dient te worden benadrukt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu worden de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De motieven van de bestreden beslissing bestaan erin dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig(e) visum of verblijfstitel op het moment dat hij werd gearresteerd. Verzoeker wordt eveneens geacht door middel van zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden en hij maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Deze motieven worden niet betwist door verzoeker. Verzoeker betoogt wel dat de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat er geen ouderschapsband bestaat tussen hem en zijn twee minderjarige kinderen. Hij stelt dat uit de afschriften/uittreksels van de geboorteakte van de kinderen, die hij in het kader van de huidige procedure voorlegt, blijkt dat hij de kinderen heeft erkend en dit als zodanig werd geregistreerd.

Nog daargelaten of dit al dan niet het geval is, bemerkt de Raad dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissing ook motiveert vanuit het standpunt als zou deze ouderschapsband tussen verzoeker en zijn kinderen wel vast staan. De bestreden beslissing stelt immers:

“Betrokkene verklaart een Belgische partner te hebben, R. (...) J. (...) (°08/07/1987) waarmee hij tevens twee kinderen zou hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat hij een partner en 2 kinderen (beiden °2013) zou hebben die de Belgische nationaliteit zouden hebben. Hoewel betrokkene een poging heeft gedaan om zijn kinderen te erkennen is deze erkenning niet geregistreerd

in het rijksregister. De band tussen betrokkene en zijn kinderen is dus niet administratief vastgelegd, wel kreeg betrokkene bezoek van zijn gezin in de gevangenis. Op 12.01.2017 werd de aanvraag van betrokkene tot gezinshereniging geweigerd omwille van het feit dat betrokkene was onderworpen aan een inreisverbod. In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van het inreisverbod aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland van betrokkene. Dit is niet gebeurd.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Gezien het geldende inreisverbod heeft betrokkene toch gepoogd de kinderen te erkennen dd. 30.05.2013 terwijl hij zou moeten weten dat het voortzetten van het gezinsleven met de kinderen op het grondgebied van België een precair karakter zou kennen. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de minderjarigen buitengewoon afhankelijk zijn van betrokkene. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen.

Uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen de Belgische nationaliteit heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor de kinderen te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en partner aan betrokkene in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of de termijn van de inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar België. Bovendien brengt de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn minderjarige Belgische kinderen en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met de kinderen in België te ontwikkelen.”

Verzoeker geeft te kennen zich niet te kunnen vinden in deze beoordeling. Hij betoogt dat de wettelijke ouderschapsband een feitelijk vermoeden doet ontstaan dat er sprake is van een effectieve afhankelijkheidsband tussen hem en zijn kinderen. Verzoeker stelt dat hij in het verleden instond voor de dagelijkse zorg van de kinderen. Volgens hem bestaat een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsrelatie dus weldegelijk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. *EHRM 5 februari 2002, Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. *RvS 22 december 2010, nr. 210.029*), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoeker die de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient zelf minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. *EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK)*, § 150; *EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Het gezinsleven tussen een vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: “het EHRM”) verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”. Om een voldoende graad van “*gezinsleven*” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (cf. *EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35). Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto*

gezinsbanden te creëren. Hierbij kan onder meer worden gekeken naar de aard en duur van de relatie met de ouders, naar de geleverde bijdragen in de opvoeding en opvang van het kind, naar de kwaliteit en kwantiteit van het contact tussen het kind en de ouder, enzovoort (cf. *EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder een deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de impact op het gezinsleven van verzoeker. Verweerder benadrukt in zijn nota met opmerkingen dat hij, ondanks het feit dat de erkenning van de kinderen door verzoeker niet is geregistreerd in het rijksregister, toch is nagegaan of verzoeker zich op de band met de kinderen kan beroepen om zijn verblijf te bestendigen. Daarbij heeft verweerder de belangen van de kinderen mee in overweging genomen. In de bestreden beslissing is nagegaan of zulke afhankelijkheidsrelatie, die vereist dat een afgeleid verblijfsrecht aan verzoeker wordt toegestaan, bestaat. De gemachtigde oordeelt dat er geen sprake is van een zodanige buitengewone afhankelijkheidsverhouding tussen vader en kind. De bestreden beslissing bevat passende elementen om te besluiten dat er geen dergelijke relatie bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen. De gemachtigde motiveert immers dat zulke afhankelijkheidsrelatie geenszins uit het administratief dossier blijkt, nu niet is aangetoond dat verzoekers' aanwezigheid op het Belgische grondgebied onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Er blijkt niet dat de moeder van de kinderen zodanige gezondheidsproblemen heeft waardoor zij niet in staat zou zijn om voor de kinderen te kunnen zorgen. Ook motiveert verweerder dat niets uitsluit dat verzoeker financieel bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen vanuit het buitenland, noch dat verzoeker contact houdt met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken in het buitenland. Deze beoordeling wordt door de Raad niet kennelijk onredelijk geacht, te meer nu verzoeker op geen enkele wijze het bestaan van een buitengewone afhankelijkheidsverhouding aannemelijk tracht te maken. Hij stelt louter dat het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding dient te worden verondersteld. Het is echter aan verzoeker om, wanneer hij zich beroept op het bestaan van een buitengewone afhankelijkheidsverhouding tussen hem en zijn minderjarige kinderen om zijn verblijf in België te bestendigen, het bewijs van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding te leveren. In weerwil van de motivering in bestreden beslissing stelt verzoeker dat de afstammingsband met zijn kinderen is geregistreerd. Evenwel zelfs aangenomen dat de administratieve afstammingsband met zijn kinderen zou zijn vastgelegd, toont verzoeker hiermee niet aan dat er sprake is van een effectieve afhankelijkheidsband met zijn kinderen.

Waar verzoeker betoogt dat hij vroeger de dagelijkse zorgen voor de kinderen op zich nam, moet worden gesteld dat hij met dit betoog, dat beperkt blijft tot een loutere bewering, de motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht. Bovendien verblijft verzoeker momenteel in de gevangenis waardoor hij is verhinderd in het opnemen van de dagelijkse zorg voor de kinderen en deze verantwoordelijkheid bijgevolg reeds door de moeder van de kinderen wordt gedragen. Geenszins blijkt dat zij dit niet zou kunnen blijven verderzetten wanneer verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf, minstens tot op het moment dat het inreisverbod niet langer geldt.

Verder bemerkt de Raad dat verzoeker er door middel van zijn betoog niet in slaagt om minstens een begin van bewijs aan te brengen betreffende het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er moet tevens worden benadrukt dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. *EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756*).

Verzoeker betwist niet dat hij reeds sinds 2006 (bij tussenpozen) illegaal in België verblijft en niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM betrokkene niet vrijstelt van de verplichting tot het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofdte van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker vooreerst aan te tonen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM valt. Er moet *in casu* worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (cf. *EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29*). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer een vreemdeling een precair verblijf heeft in België, *quod in casu*, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (cf. *EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland*, § 63; *EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (cf. *F*).

Wat immigratie betreft, oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. *EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk*, § 23; *EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; *EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. *EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (cf. *EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; *EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België*, § 43; *EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen*, par. 70; *EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09*, par. 70).

De Raad merkt *in casu* op dat verzoeker volgens de informatie uit het administratief dossier in 2006 voor het eerst België is binnengekomen. Verzoeker beschikte op geen enkel ogenblik over een legaal verblijf in België. Hij dient daarom te weten dat hij zich, op het moment van het stichten van zijn gezin, in een precaire situatie bevond. Verweerder motiveert in zijn nota met opmerkingen dat verzoeker niet aantoonde dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker stelt echter dat het onduidelijk is van waaruit het gezinsleven zou moeten worden geleid, gezien het volgens hem onmogelijk is om zijn nationaliteit vast te stellen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet onafgebroken in België heeft verbleven. Verzoeker heeft België meermaals verlaten waarna hij het Rijk opnieuw is binnengekomen. Zo verbleef verzoeker onder meer enige tijd in Duitsland. Het betoog van verzoeker is niet dienstig nu is gebleken dat verzoeker reeds eerder in het buitenland heeft verbleven en hij niet aannemelijk maakt waarom hij dit niet opnieuw zou kunnen doen. De omstandigheden dat verzoeker verwijderd zou zijn van zijn gezin, geen recht zou hebben om te werken of om een uitkering te genieten en dat zijn partner een leefloon van het OCMW geniet, doen hier geen afbreuk aan. Dit betoog berust immers op loutere beweringen, nu verzoeker nalaat aan te tonen dat hij noch zijn partner op geen enkele wijze toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt. Het feit dat zijn partner momenteel een leefloon geniet sluit niet uit dat zij alsnog actief kan worden op de arbeidsmarkt.

Betreffende het tijdelijk karakter van de verwijdering betoogt verzoeker dat het hem onduidelijk is hoe hij opnieuw de binnenkomst in het Rijk zou moeten verzoeken aangezien het volgens hem onduidelijk is van waaruit dit verzoek zou moeten gebeuren. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, stelt de bestreden beslissing duidelijk dat deze niet tot gevolg heeft dat het verzoeker definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven in België te ontwikkelen. Nadat verzoeker de termijn van het inreisverbod heeft gerespecteerd, of wanneer het inreisverbod wordt opgeheven, kan verzoeker immers legaal terugkeren naar België.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker staatloos is, dit niet uitsluit dat hij zich tot de Belgische diplomatieke post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland kan begeven. Ook personen die staatloos zijn hebben immers de mogelijkheid om een reispas te verwerven en om vervolgens een beroep te doen op de Belgische

diplomatieke of consulaire posten. Uit het feit dat verzoeker geen nationaliteit heeft, kan bovendien ook niet zonder meer worden afgeleid dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van herkomst zou verloren hebben of er niet langer zou worden toegelaten.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het materiële motiveringsbeginsel aannemelijk te maken.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN